

Starši, otrokom na čimbolj zanimiv način pripovedujte gibalno zgodbo in ob pripovedovanju kažite različne gibe, ki jih naj otroci ponavljajo za vami.

Evelina Umek: Želva (gibalna zgodba)

Bila je noč in na nebu je sijal velik in okrogel mesec (z rokami naredimo velik krog nad svojo glavo).

Morje je rahlo valovalo (pokleknemo, z rokami valovimo iz leve proti desni), le kakšen bolj razposajen val se je pognal na peščeno plažo in pustil za seboj mokro sled (zvijemo s v klobčič tako, da imamo trebuh na stegnih, roke pa ob telesu).

Majhna, drobna želvica se je v vdolbinici pod mivko skobacala iz jajčeca, pomolila glavico izpod oklepa in se radovedno ozirala okrog sebe (pogledamo gor in radovedno gledamo naokoli). Vedela je, da mora čim prej priti do morja. Slišala je njegovo šumenje (z glasom oponašamo šumenje morja – šššš, ššššš ...).

Z drobnimi, naglimi koraki jo je ubrala proti obali, ki se je želvici približevala in oddaljevala (s počasnimi gibi se plazimo po prostoru). Bala se je, da je ne bo nikoli dosegla in drobencijala vedno hitreje. (Plazimo se hitreje). Končno jo je dosegel val in jo – pljus (rečemo pljus) - odnesel s sabo. »Koliko vode,« se je začudila, »slana je in globoka.«

Začela je brcati s plavutkami (vstanemo, brcamo z rokami in nogami). Valovi so jo nosili (hodimo po prostoru), potapljala se je ter se spet dvigala na površje (hodimo in pri tem menjamo nivoje: hoja v počepu, hoja po prstih ...).

»Saj je prijetno,« si je rekla. Mimo nje je zaplaval velik morski klobuk, prav počasi se je zibal in zdel se ji je zelo imeniten (zibamo se sem ter tja). Še ona se je začela počasi pozibavati. Nenadoma jo je objela jata majhnih ribic. Skupaj so švigale zdaj sem, zdaj tja, prav veselo je bilo plavati z njimi (tečemo sem ter tja).

Potem se je vanjo zaletelo nekaj mehkega in ovijajočega (usedemo se na tla). Ligenj se je z lovskami poganjal naprej in jo porinil k skali (z rokami se odrinemo od tal).

»Malo bom počivala,« si je rekla želvica in se zazrla proti dnu morja (pokleknemo in z rokami podpremo obraz).

Zagledala je čudovit prizor. Morske zvezdice so plesale nenavaden ples, iztegovale, krčile so svoje krake ter ustvarjale nenavadne figure (vstanemo in prosto plešemo po prostoru).

Najraje bi se jim pridružila, toda s svojimi kratkimi nogicami res ni mogla tekmovati z njimi. Mimo je priplaval morski konjiček (s počasnimi koraki se pomikamo po prostoru).

Morski ježki, ki niso znali plesati, so se začeli kotaliti sem ter tja (uležemo se in kotalimo po tleh). »Kako veselo je v morju,« je vzkliknila želvica (uležemo se na trebuh).

In tedaj se je oglasila ena od morskih zvezd: »Čakale smo te.« »Dobrodošla med nami,« so ji vsi zaklicali. Kmalu so se veseli družini pridružile še druge ribice.